

Ето я причината, за гдѣто днесъ Турцитѣ не ни атакуватъ! си мисляхъ азъ. А за туй сутрѣ, какво ли ще бѣде? Сутрѣ куршумитѣ и гранатитѣ ще ни биятъ отъ кѣмъ Лисата гора — въ тилътъ ни.

Но за това не само азъ мисляхъ, мислило е и началството, което и рѣшило, щомъ се мръкне да се започнатъ нови работи по укрѣпчаванито на позицията.

— Брее, че голѣмъ день, брее. Мръкване нѣма, се чуваха въсклицания между опълченцитѣ.

Наистина, денътъ се показа твърдѣ дълъгъ — безкрайно дълъгъ. Като че ли Мохамедъ, както едно врѣме Исусъ Навинъ, бѣ извикалъ: „Стой слънце!“ и то се бѣ спрѣло. Денътъ ни се показва още по-дълъгъ, защото отъ една страна слънчевитѣ лъчи не грѣяха, а горяха, а отъ друга — жаждата за вода силно ни мѣчеше.

Ако ходението вчера на извора за вода бѣше опасно, то днесъ бѣ почти невъзможно. Турскитѣ стрѣлци отъ своята засада, до такава степенъ се бѣха пристрѣляли, щото положително безъ промахъ удряха ония опълченци, които се осмѣляваха да идатъ за вода. При всичко това, намираха се неустрашими юнаци, които, съ рискъ за живота си, натоварени съ по нѣколко манерки, отиваха за вода, като прѣскачаха прѣзъ труповѣтъ на убититѣ си другари, които се търкаляха около извора. Отиваха, разбира се, и мнозина отъ тѣхъ не се връщаха.

Най-насетнѣ настана вечеръ. Опълченцитѣ се разшаваха.

— Уфъ, кокалитѣ ми се сдървиха! се обаждатъ едни отъ тѣхъ.

— Ще се сдървятъ зеръ, като седишъ, или лежишъ цѣлъ день на едно мѣсто, безъ да се помръднешъ, се обаждатъ други.

— Проклѣтитѣ Турци! Варимъ да направятъ една двѣ атаки, а то се пукъ, пукъ, безъ край пукъ, пукъ! Да имъ се пукнатъ главитѣ!

Съ мръкванието привтаса и моя Трайко и не съ праздни рѣцѣ. Чайника пакъ бѣше пълень, и ний побързахме да утолимъ жаждата си съ чай. Ама какъвъ